

A BAJNOKSÁG KEZDETÉN

A mezőny egyre erősödik,
s éremhez jutni nehéz lesz
ebben az öldöklő iramban...
Szeletekben, részletre
vásárolhatsz igazságot,
s hihetetlen,
hogy veremben kéne élni,
s ott a fényről énekelni —
a meg nem alkuvónak...

A hullámok újra és újra meglódulnak,
(a szirt nem remeg) —
de a vihart megfékezzük,
s beáll a csönd,
a megdönthetetlen
— a forгатást mára befejezzük,
a happy end elmarad,
s kárpótlásul friss napkeltében,
egyszerűen és bonyolultan,
felírom neved egy fa törzsére...

SZÍVEDTŐL KELETRE

A világtájak összetörnek
pillantásaid súlya alatt.
Széttérülő éj-kupolák,
merre vezettek,
s mit teszten belőlem
kihalt, kunkorodó közegben?!

Az ár egyre sodor minket
máló partok alatt,
de végül is szívedtől keletre,
s az istentől délnyugatra
kikötünk majd
egy lakatlan szigeten...

SZELÍD SZAVAKRA ÉHES

Ősz van.
Homály van,
s a nyáron erre járt állatok
lábnyomában
kis tavak csobognak...

Szorongatja valami szívem,
borzongok a szélben,
míg köröttem apró füvek
illatoznak,
s fanyar ízt lop a szájba...

Őszi táj.
S a nagy, vörös nap
lehullik, elvágódik mögöttem,
míg a fák bedőlnek
árnyékostól az alkonyatba...

AZ UTOLSÓ STÁCIÓ

Ezek a kirakatok,
s ezek a színes tárgyak
nem a mi képzelődéseink...

A következő kanyar után
az utolsó
stációhoz érünk,
s addigra már a zene
annyira felerősödik,
hogy a feszes
dobhártyák kipukkadnak,
s az igazi bűnös
sose nyeri el méltó
büntetését...

Ezek a kirakatok
újra és újra ismétlődnek,
míg végre
el nem érjük
az utolsó járművet,
s elutazunk önmagunkhoz!